EN LEKTION

KONVERSATION I EN AKT

AF

ALFHILD AGRELL

———— FRU ELLEN HARTMAN TILLEGNAD --------- STOCKHOLM JOS. SELIGMANN & i C:IS FÖRLAG

STOCKHOLM, GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIKBOLAG, 1884.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta drama av **Alfhild Agrell** (1849-1923) har digitaliserats för Dramawebben och anpassats för Projekt Runeberg i september 2012 av Ralph E.

Personer:

Åke, löjtnant och possesionat.

Elsa, hans hustru.

STOCKHOLM, GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIKBOLAG, 1884.

EN LEKTION.

Scenen föreställer en vacker xäiigkamrnare med nikor, för hrilken gardiner Hrn dragna. '1'ränne garderober. En skärui afdelnr ett hörn. I fonden si/ne* en vacker trädgård. So! ned-<1ang. 1'J^n ligger, med harel rardslöxt Itopciradt iklädd en cl< -ga ut men skri/nkhi/ mnrgondriå/t, na

Elsa.

Gud, livad jag hav tråkigt!

Åke.

Nå än jag (lå.

Elsa.

Ilar du? Ack så roligt!

A K K.

Att jag liar tråkigt.?

Elsa.

Noj inte del. Men att du ändtligen kommit till klar in^iut om landtlifvots liohag,

A KB.

Det liar viil gerna inte varit möjligt annat med dig till lärarinna. Drar jicrxicnnen, solen xtröniniar in.

Elsa.

I seli den der otäcka solon! I>on gör mig rikligt nervös. I |iji <»cli ned dag ut oeli dag in! Om donåtminstone gick ned och upp för ombytes skull. Söta Ake, ha ned persiennen. T)u vet ju att jag har lrafvud-värk, och det der skenet verkar lika angenämt som en smältugn.

ÅKE ot längtansJuUt nlat.

Ja, det är verkligen obehagligt. SUingcr pnvicnncn till liiiljtcn.

Elsa.

Ja, ser du det. Och ändå var det inte längesedan det hette: Kisa, min älskling, solen går ned, eller: Kisa, min älskling, solen går upp — precis som 0111 del vore etl fenomen i stället for en alldaglighet.

ÅKE.

Jag bjöd pil det vackraste skådespel vi ha. Det fins inga teatrar pii landet, som du vet.

Klka surl;«ii(1<'.

Nej, gudnäs. Hör du, Ake. Hur länge är det som vi varit possesionater», nu?

Åk e.

Kyra månader.

Elsa.

Fyra månader bara! Vänta låt mig se! A'i gifte oss i Mars, tillbringade hela April på resor, kommo hit i Maj, och nu ha vi September. Ja, det slär in, det. Mal h doning. Jaa! \ck vår resa, vår förtjusande resa!

Åke h/hrjt.

Ja, den var i sanning förtjusande! Att få se sa mycket skönt - - • Sömnigt. Så många skönheter, menar jag.Elsa.

Skönheter! Jag säg du inte en enda, det är då säkert. Lijlit/t, Mins du den der mystiske italienaren, som brukade skicka mig blommor livar morgon och som rullade med ögonen sä här rullar med tigoncn, bara jag gick forbiV Och den der engelska missen sedan! Ilon med hinga näsan och mössan, som såg ut som en pudding-form. Talar salvelsefullt. »Tinga makar, tänk på odra själar, kärleken går snärjd i satans garn» —- — Nä, än polacken dä, som sa', att om juy varit i hans fädernesland skulle han lia blifvit nihilist im 1 ens. Om det var IVir att rädda mig frän min »förtryckare", eller för att spränga mig i luften, det vet jag inte.

Åk K.

Troliiren det ena (Virst och det andra se'n.

Elsa svvhantle.

Ja, det var dä, det!

ÅK E härmar henne.

Ja, det var då, del!

Elsa.

Säg inte efter mig, det låter så försmädligt.

Åke,

När jag adoptera! dina tankar måtte jag väl också kunna få adoptera ditt uttryeksätt. I>ot är alltid synd utf skilja

syskon ät.

ELSA re^er mg upp till hälften.

Tijrkrr du att vi lia roligt VÅKE.

Nej, det kan dd ingen skylla.

Er,sa.

Men det liar du tyckt.

Åke.

Det var bara for att bålla modet uppe pä dig.

Elsa klagawh. hmi du förstå b varför vära föräldrar skulle köpa oss en landtegendom!

Åke.

Troligen ftir att vi skulle kunna gifta oss.

Elsa.

Ali, det liade vi nog kunnat ändå.

A lv E.

Men lefva.

Elsa.

Kallar du det. här för att lefva, du?

A k E srr nig omkring.

.ia, det fins folk, som skulle gifva det ett sådant namn.

Elsa,

Vtt vara som inmurade, alt inte se en menniska, -— att —

Åke.

Men du hade ju ingenting emot att flytta på landet.Elsa.

Idel oförstånd. Jag liade förestält mig landtlifvet helt. annorlunda. — Med ntfiirdc^r, båtpartin, kärrpartin, sällskapsspektaklet-, ridter — neh grannar, massor al' grannar framfor allt.

Ake Käfiii/t.

Nil ja, grannar ha vi ju.

Elsa.

Ja, om du räknar komministern, som ser ut att ha bott pä Noachs ark till dess han tog pastoralexamen, och brukspatron, som har snulVa hela aret om, sri man hinner inte mer un ropa prosit och gud hjelp.

Åke.

Du glömmer Holms.

Elsa.

Neej, men en iluga gör ingen sommar och för öfViirt sä är herrn gammal.

Ak k.

ilen frun är ung.

Elsa.

Ja — men det är inte precis det samma, det.

Ak e.

Nej, det medgifves.

Elsa.

Ja, ser du, jag bara menar, att unga herrar alltid äro trefligare än gamla.ÅKE,

Det kan jag inte finna. Jag för min del tycker mycket bra om gamla herrar — nota bene när de ha unga fruar.

Elsa.

livad — hvad menar du"?

Ak k.

Kors----jag bara menar, att unga fruar äro tref-

ligare än gamla, (u<*par.

Elsa.

Det är alldeles märkvärdigt hvad du har blifvit för-ändrad pä några dagar, Ako. Du har blifvit rent. ut sagd t — odräglig. Du bryr dig inte en smul hvarken om mig eller min trefuad. Du bara gäspar och sträcker dig; du ligger till bäde olfva och toli'; du löreslär inga promenader; du ger mig inga blommor; ingenting är dig i lag; du snäser folket. — Nej, dä var det mycket treffigare när du steg upp klockan sex och gick på dina otäcka fält och arbetade som en riktig daglönare. Då var du åtminstone glad när du kom igen. Ja, jag försäkrar, att jag skulle få ligga till bäde tu och tre utan att du ens skulle fråga hur jag mår. — Du måtte väl inte vara sjuk!

Ä K E.

Åh, ingenting af betydenhet. Det är bara träkiv heten, som brutit ut hos mig litet senare än hos dig

def är alltsammans.

Elsa.

Som om det inte vore nog! Jag undrar om det fins någon värre sjuka! Malt. livad är klockan?Åtta pH morgonen.

a morsronen r

Ake.

Et,sa.

ÅKE xcr menande pa hennes mor-(jmidriujl.

Förlåt — — jag sa’ miste.

K I.SA kl a q ande.

Tlvem vill du jag ska’ klä' mig fcir! Far ocli grisar äro ju dt1 onda miMiniskor jag möter. Och frihet måste man viil åtminstone la ha.

Ake.

Förbannadt sant !

hl.SA hii/ini.

Du svär!

ÅK K.

Ja, friheten iir skäl att halla p:t.

hi.s.v.

Men infe pii ovanorna.

A K i 1 menande.

Jasii — inte det.

Elsa.

Läs litet fr»r mig, iir du snäll. Men ntl.irontin.L1 roligt inte 11 n c' s i och sainhiillsliira; det är del

viirsta som lins.

A K E.

Orkar inte.

Et.sa.

Orkar du inteVÅKE.

Ja, du vet sjelf hur det käns. Du har ju inte orkat röra vid pianot på en hel vecka, fast jag bedt dig hvar dag.

Elsa.

Det är skilnad, det. Det ena är ett. avbete, det andra ett nöje.

ÅKE.

Mycket viktigt. Också undviker jag att arbeta som du ser.

Elsa.

Ar du säker, att inte bloden står dig åt hufvudel, Ake. Jag tycker det låter precis som ont du skulle yra.

A K K.

Jag! — Nej, visst inte.

Elsa.

Tyst! Jag tror det åker! Springa- fram till finstrrt. Nej, naturligtvis inte. (Jrannarna mätte tro att vi odla kolerabaciller här på Tomtebo! \ek Stockholm!

ÅKE.

Ja, ack Stockholm!

Elsa.

Säg inte efter mig, har jag sagt. Der Ir man inte beroende af sina grannar, minsann. Der hav man t heatrarna

Ak k.

Blanch

K l.SA.

Torget

Åke.

Stvömpavtevvn —Elsa.

Tivoli —

Åke.

Variété —

Elsa.

Usch---! Hör du Åke, du. Går det mycket,

mycket oanständigt till på Variété?

Åke.

Inte alls numera.

Elsa.

Jaså--inte det. Jag hade tänkt be dig föra

mig dit — vid tillfälle, men nu får det väl vara. Man ska' inte uppmuntra sådana der etablissementer. Nej, tacka vet jag då de stora artisterna. Ack Coquelin! Jag var alldeles galen i Coqnelin!

Åke.

Och jag i Judic.

Elsa.

I Judie! Nå ja, tycke och smak kan då ingen menniska förta'.

Åke.

Har du nSgonsin sett en sådan Niniche?

Elsa rynkar på näsan.

I filt —

Åke.

Ja, skulle du ha föredragit att hon varit utan?

Elsa.

Och ögon stora som thekoppar.Åke.

Ju mera nektar gömma de.

Elsa fördjupad i hågkomster.

Och en ehinesisk ambassad.

Ake.

Hva'!

Elsa.

Den bor på Grand — det har stått i tidningarna. Tänk, att få se en riktigt äkta chinea! Han ser naturligtvis Ut så här. Vrider hastigt upp håret, håller kläd-n ing en snaf går sakta upp och ned, Jl äg t ande sig med en slor solfjäder. Kastar sedan hastigt bort solfjädern, skakar ned håret och slår armarna omkring Akes hals. iVära älskade Åke, nog vet dn, att jag håller mest af dig i hela verlden — men det kan inte hindra att jag är färdig att dö af ledsnad ändå.

Äke.

Alldeles som jag.

Elsa.

Är det riktigt säkert det, eller säger du inte så bara för att göra mig glad?

Äke.

Nej, jag försäkrar — att jag är mycket ledsen

Elsa.

Men det är inte en vecka sedan du var fullkomlig entusiast för landet.

Äke.

Gammal surdeg! Man hör så länge talas om saker, att man slutligen anser sig förpligtad att tro på dem. Jag trodde verkligen, att jag njöt af »naturens mäktiguskönhet», som det så vackert heter, af tankea att atå på egen torfva och genom eget arbete skapa egen existens — men det var bara en inlärd lexa. Tacka vet jag då verldsmannens fjärilslif. Att slå dank är och förblir en geutlemannasport, om också något kringskuren.

Elsa.

Men — då —- du -—! Om vi skulle fara till Stockholm — — bara på några dagar?

ÅKE obehagligt öfverra&kad.

Till Stockholm! Hämtar sig. Ja, att vi inte kommit att tänka på det förut!

Elsa andlös.

Du vill således!

ÅKE vänder sig bort.

Visst vill jag.

Elsa faller Åke om halsen och kysser honom.

O! — Aj, så det sticks!

Åke.

Hvem vill du jag ska’ raka mig för? Höns och gäss äro ju de enda inenniskor jag möter.

Elsa.

Nå, än jag då!

Åke.

Äh, vi mötas inte — Ser på klockan. Skynda vi oss, hinna vi resa redan i qväll. Tåget passerar stationen kl. 1 i natt, och vi ha ju bara två mil att åka.

Elsa.

Redan i qväll!Åke.

Ja, jag längtar att komma ut och skaka arbets-dammet av mig. Jag tycker att jag luktar både stall och bonde, som du uttryckte dig häromdagen.

Elsa.

Vi resa, vi resa! Ah, jag tror jag kvävs av glädje.

o

Åke för Elsa fram till fönstret, som hon öppnar.

Känn så det doftar från klöverängen, och se hur stilla och blank sjön ligger därborta.

Elsa.

En enda mun Stockholmsluft kommer att verka mycket mer uppfriskande. Vi resa ju, det är ju riktigt sant?

Åke kort.

Ja,

Elsa.

Åke söt! Omfamnar Äke, rycker sedan upp byrålådor m. ra.

Åke.

Men det är sant! Pengar!

Elsa.

Det har du där. Nickar mot chiffoniern.

Åke.

Aflagda till en skördemaskin, ja.

Elsa talar groft och i näsan.

»Maskiner forderfva arbetarne nyser, utsuga jorden, nyser, höja arbetslönerna nyser, och gör arbetsgifvaren till en nolla» nyser mycket hårdt. Känner du igen brukspatron?AKE nhraltawlr.

J)u får ju inte härmas!

JiiLSA.

Det kan jag inte låta bli. Vet du jag tror, att om jag någon gång kommer så högt upp som det är möjligt att komma — ja, jag menar i en annan verld

Ha kommer jag un då att -— — Låtsar bl (ha i baxna, O, hvad j;ig ur glad!

Ake allvarligt.

Men jag fruktar det är orätt att ta’ de der pengarna. Jag behöfver nödvändigt en skördemaskin och jag kan inte få dem ersatta. Du vet, att såväl dina som mina föräldrar ansträngde sig till det yttersta for att skaffa oss den hur egendomen — —. Men du som är min bättre hälft», ska’ få afgöra. Men jag ber dig: betänk dig väl.

Elsa.

Äro de der pengarna dina eller inte?

A K E.

Mina.

Elsa.

Gör du någon men 11 iska orätt genom att ta' dem.

o

Ake.

Bara mig sjelf.

Elsa smeksamt.

Nå — då — då kan du ju förlåta dig sjelf — så är den saken hjelpt. Säg, visst resa vi?

Åke.

Begär inte bättre sjelf. Jag bara — ansSg det vara en samvetssak att •— — . Nå! Men nu måste vi skynda oss om vi skola hinna med.hl.SA börjar draga fram en koffert ur ena jarderoben.

Söta du, hjelp mig! Ringer. Om jag begriper livar Sopliie håller hus.

Akk hjelper Elsa, tar sedan fram cn kappsäck u r andra garderoben tillika med en löjtnantsuniform. Börjar sedan laga fram linne ur chiffoniern.

Tion gick nyss heldagsklädd förbi med Jansson. De tycktes alls inte »lia tråkigt».

Elsa.

Men så äro de inlc gifta heller.

Ak b,

Ett mycket talande skäl.

Elsa.

Ja, jag bara menar, att när man iir gift, så kan man inte tala om att gifta sig, och det är ändå det roligaste ämne som fitis.

Akk.

Också tenteras det flitigt —. Skada att bara så många bli kuggado.

Elsa.

Sa’ du något?

ÅKE.

Nej ingenting.

Elsa.

Nå, så får jag hjelpa mig sjelf, då. Men om jag kan förstå livar för sorgen och glädjen alltid ska’ sätta sig i halsen på folk. Det käns precis som om jag inte skulle kunna andas — och ändå skulle jag riktigt vilja andas ut, nu. Du hvisslar?Åke.

Det är bara glädjen, som skaffar sig luft — den hade det litet för trångt här nere. Tar sig om halsen. Men plocka nu fram alla dina effekter, så packa vi sedan på en gäng. Eljest kan det gå som i Köln, der du packade ur kofferten sex gånger för att se om alt var med, och ändå for ifrån hälften.

Elsa.

Hör du — hvad tror du husmamsellen kommer att säga?

Ake med dold ironi.

Hon kommer troligen inte ens att märka att du är borta. Hvar tusan är nyckelu till klaffen!

Elsa som öppnat kofferten.

Oh! Tar fram en charmant baldrägt. Ake, Ake, men så se då! Mins du när vi köpte den.

Åke.

I Paris, ja. Halfva min löjtnantslön gick åt. Har

jag nu inga strumpor---Rifcer i ladan, men observerar

under tiden Elsa.

Elsa.

Är den inte förtjusande! Lägger klädningen pä cn stol och ftälter sig beundrande framför. Men så se dä, Åke.

Åke.

Jag ser — jag ser — men jag ser inga strumpor.

Elsa.

Strumpor--! Nog hade det varit bra stor synd

att begrafva den här på landet —Precis lika- stor synd som att pensionera min uniform. Mecl tonvigt. »Du skall inga andra gudar hafva för mig.»

Elsa.

Hva’ sa' du?

Åke.

Åh, det var bara en reminiscence — —

Elsa.

Vi stanna naturligtvis i Stockholm öfver julen, eller hur, du?

Åke.

Jag tyckte att det var fråga om nägra dagar?

Elsa.

Ja, men ser du, när vi nu en gång äro der —- så är det ju ren hushållning att stanna lite längre på en gång.

Åke.

Med tre hundra kronors reskassa.

Elsa. Du kan väl få mer. Åke. Omöjligt. Elsa. Låna--- Åke, Jaså --- --- Elsa. Det gör alla menniskor.Men betala. — ilet gör inte alla nienniskor — ocli jag iir en hederlig last fattig karl.

Elsa.

Söta älskade Ake - tänk inte på framtiden nu det är langt dit. Låt oss njuta lite af lifvet medan vi äro unga. Sedan blir det alltid någon råd det inträ Ilar sa mycket olörutsedt — dessutom sa —

Ake.

da, du har rätt. Lät uns njuta af lifvet . Det är lindå hufvudsumman. Strunt i pengarna! I synnerhet i andras.

Elsa.

Vi lata naturligtvis ta in oss i lnnocensen?

A k E Idar i ladorna.

Mara ätta näsdukar! Jag undrar i hvilka vänners fickor jag ska’ söka de andra. Innocence? Fins ingen Innocence i Stockholm.

Elsa.

Ilvar har den tagit vägen, dä?

Åke.

Den liar gätt upp i Amaranthen —.

Elsa.

Nej —! På det viset kommer ju också jag in i Amaranthen! Det var förtjusande. Tank du, att bli införd af en grefve och kanske fä dansa med en prins! Ah, jag tror att jag blir tokig af glädje, om det kommer en sådan der herre med nyckel här — ja, du får medge att det är ett bra bakvändt mode — och säger: Läspar.»Ilans kunglig höghet luter anmäla, att han ämnar föra fru Ake i nästa franyaice». Jag tror jag faller honom om halsen.

Åke.

Prinsen ?

Elsa.

Nej, kammarherren. — Det ur vackert sä.

Ake.

Inte vet jag om den högre societcns damer äro utmärkta för skönhet, men alltid kan det finnas nägon, som jag kan slä mig ut för.

Elsa.

Slä dig ut! Du, gifta karlen!

Åke.

Jag antar att jag inte är mera gift än du.

Elsa.

Jo-o — det är du visst, det. Männen äro alltid mycket mera gifta.

A k e.

Vore roligt fä den gåtan löst.

Elsa.

Jo ser du, ni män äro skapelsens herrar.---

Åke.

Det var mycket längesedan. — —

Elsa.

Men vi qvinnor, vi äro skapelsens mästerverk.Anspråkslöst!

Elsa.

Det liar jag hört hundratals gånger.

Ake.

Och deraf följer?

Elsa.

Alt mästerverk måste beundras — och för att beundras måste de ses.

Akk.

Mycket riktigt. Jag ska' studera till konstkännare»

sii fort som möjligt. Gar in i garderoben; lar fram kläder.

Elsa.

Jag tycker — —

AlvE. [dur ren.

livad — ?

Elsa.

Just ingenting — bara — att du är minst sagdt equivoque. —

A K K.

rlag! Att studera konstverk mätte väl inte vara

Elsa.

Nej — det förstås — bara det sker pä afstånd.

Ak k.

Se sa der ja, nu har jag livad jag behöfver. Men hvar kan blanklädersstöflorna vara! Kantar fram diverse grö/re skodon. Dammar af blanklädersstöflorna. Se sa nu liar jag allting framme. Nu börja vi att packa. Få se hvem som hinner först.Elsa.

Vänta lite. Rifrer fram allting huller om buller. Ett, tu, tre! Nu börja vi! — — — Du får inte skynda dig. — Vi komma väl att bo på Rydberg?

Ake.

Blir billigare hyra möblerade rum.

Elsa.

Ilvad blir det då för roligt! Hejdar k i g. Men naturligtvis — häll i den har schalen lite är du snäll ska' vi göra det om du så vill. Men nog tror jet-g, att det blir dyrare att loda tre än två, fur då måste vi naturligtvis ha jungfru. Dessutom fattas det alltid luis-geråd och — —

A K K.

Du har rätt. — — Det blir bäde trefligare och billigare att bn pä hotell. Då blir ett par portnycklar det enda husgeråd vi behöfva skaffa oss.

Elsa sorgloxt.

En är nog hur mycket har du qvar V Vi komma naturligtvis aldrig att gå ut hvar för uss.

Ake.

Så du talar! Det vore just en hygglig frihet. Det gör möjligen ett par makar, som kommit in för att söku några dagars uppfriskelse efter gemensamt arbete och gemensam sträfvan, men inte vi, som uppfattat lifvet ur en liberalare synpunkt. Hvarflörc ska' den ena behöfva uppoffra sina tycken och vanor fur den andra? Nej, lefve egoismen! Den är njutningens moder — och njuta af lifvet är ju hvad vi skola göra.Elsa.

Du menar —- —- ?

Ake.

Att vi ska' sköta oss en hvar sjelf, ja — — du kommer t. ex. från en bal —jag från ett rummel bland kamrater — —

Elsa.

Jag skulle gå på bal utan dig!

Åke.

Hvarför inte! Du tillbringar ju nu hela ditt lif utan mig. Hvad är det då värdt att hålla på skenet.

---Tack vare de sundare åsigter som nu råda,

kan en qvinna få följa sina böjelser lika viil som en man.

Elsa.

Du skulle gå på rummel bland kamrater--

Åke.

Hvart skulle jag eljest gå? Hrisslar en känd opa'a-

mclodi.

Elsa.

Och våra läsaftnar -— som vi skulle ha i vinter--

Åke.

Gammal surdeg! Att läsa högt för sin älskade vid den stilla aftonlampan hör till det gamla receptet för huslig lycka. Jag har försökt — så när som på aftonlampan — och kan intyga att det är odugligt. Ja, du vet sjelf. Endera har du somnat, eller också ha vi råkat i gräl efter första kapitlet.

Elsa.

Och våra promenader —?Ake.

Lyckligtvis riskera vi inte att möta bara får och grisar i Stockholm — åtminstone inte fyrbenta — och äro således alldeles oberoende af hvarandras sällskap.

— Men du packar ju inte?

Elsa.

Jo, jo visst packar jag. — Och brasan och de stekta äpplena —?

Åke.

Barnsliga attribut, som du med rätta utskrattat. —

Elsa.

Och nar — när du är borta bland kamrater, ska' jag då sitta ensam-—— —

ö

Ake.

Ah, det behöfver du inte vara rädd för. En ung gift qvinna, som vill roa sig, behöfver aldrig vara ensam. -- Naturligtvis aka’ vi vara tillsammans ibland

— när det faller sig beqvämt, men på det hela taget tror jag det kan vara så godt att vänja sig vara ifrån hvarandra i tid.

Elsa.

Väsja sig vara ifrån hvarandra!

Åke.

Jag talar i allmänhet. — Sedan, — om några år

— när man njutit ut — när långifvarne tagit ut sitt och hemmet gått under klubban, när hustrun bitter, gnatig, missbelåten, nödgas flytta hem till föräldrarna och mannen uppehålla en mer än usel tillvaro genom för detta vänners barmhertighet — då är det godt att ingenting ha att sakna annat än sig sjelf.El.SA tjrolfii rdnj.

Det Jer — var en förfärlig målning, — som alls inte passar in på oss.

ÅKE.

Nej, naturligtvis inte. För vår räkning kominer nog det der »oförmodade» att ske. En rik farbror att regna ned frän Amerika -— högsta vinsten att falla ut på Ilamburgerlotteriet — en stor skatt, att gräfvas upp

i en källare — eller något annat lika troligt--, Men

du packar ju inte! Elsa kastar in diverse effekter huller om buller i kofferten. Ja, lefve det oförmodade! På det kan man draga så stora vexlar som helst. Om de inte inlösas

— hvem rår for det? Strunt i arbete och försakelse, strunt i pratet om att förnöjsamhet är vinning nog. Den maximen luktar mögel på långt håll. Nej, att inte arbeta, att inte försaka, att aldrig vara nöjd •— det är lifsglädje. Att skaffa sig så mycken njutning med sä liten ansträngning som möjligt — det är vishet. Förut gifte man sig för att älska — nu gifter man sig for att sätta bo. Hemmets förädlande makt? — Kälkborgerlighet. Ilemmet, det är rikedom, nöje, njutning. — Barnen äro endera en lyx eller en skam alt efter ens teorier, eller också upphöjer man deras tillvaro till mensklighetens enda eftersträfVansvärda mål. Lefva för hvarandra? Löjligt. Låta sig nöja med hvad man har? Barrockt. Nej, låt oss njuta af lifvet, inte som men-niskor, det är gammalmodigt, utån som dockor med känselnerver och tomma hjertkamrar. Då tillgodogör man sig alt, och lider af intet, — Se sä ja, nu är jag färdig! Slär igen kappsäcken. Men du packar ju inte! Du gråter?

Elsa snyftande.

Visst inte — — jag bara — bara härmar — mig sjelf —. Slär armarna kring Äka& hal». Jag vill inte blien Kidun der docka mod känselnerver och tomma hjort-kamrar - och du far inte tala om någonting sa förfärligt, som om att vi skulle lefva livar 1'ör oss. Det blef min död. Förlät mig!

Ake.

Audtligen, ändtligen! Tnjckcr Eka härrft intill <ig.

Elsa.

Tror du inte att jag forstar, att du spelat komedi med mig hela veckan f'ör att visa mig en sädan ja, jag vill inte precis säga hvad jag varit.

A K K.

Ja, när inte böner, inte föreställningar lijelpte, sa beslöt jag att bli din spegel. Spegeln är ju den enda vän af hvilken qvinnorna tal att höra sanning, och sanning måste du höra.

Elsa.

Men om — om jag velat resa ända?

Akk.

Sä hade vi rest. Jag skulle ha utfört min roll till slut, med hur stor uppoffring som helst. Målet var mera värdt iin sa. Sedan —ja, sedan hade kansko leken förbytts till a Ivar — men dä hade felet into varit mitt.

Elsa.

Ilall fast mig riktigt härdt — härdare. Det käns alldeles, som om jag kommit ned frän en svängande gunga och inte kan sta för mig sjelf ännu. Drag upp persiennen Ake lyder. Om solen vore uppe

skulle jag be den om förlåtelse med. Det är nog ett fenomen ändå, att den går upp och ned. Kyss mignu och Pirlal mig. — .In.tr kan just inte säira sa mycket mer — nu.

Ake oroliy.

Du mår illa! Jag uppskakade dig alldelea fc>r mycket — jag var brutal — jag —

I*jIjSA hiim&ar nig.

\ isst inte. Du var hra, del var livad du var, det.

Åke.

ilen —

Elsa.

Jag tål inte, att du sätter ned dig sjelf—det ska’ man lata andra göra.

Åke.

Jag vill bara säga, att livar je nöje som jag hnn anskaffa dig —

Elsa .

Nöje! Först ska' jag bli menniska, det iir en föresats - se’n fa. vi se. Kärlek är bättre än alla nöjen och granna kläder, det har du lärt mig i dag. Tnncr-Iit/l och litet bh/yt. Jag tror nog att jag kommer att nöja mig med —— att vara lycklig.

Ake iJrdr Elsa Ull xiy.

Älskling! Ser menande pii baltaaleltcn. Och A marani hen — och prinsen —

Elsa.

De få reda sig ändå. — Men ett måste du lofva mig! Du får aldrig spegla dig mera —

Ake.

Det var härd t!r>o

Elsa.

Jag menai i 111ig. I>u hlef sa 1'ul! (;;;<,uncr hvfvwh-t l id j 1 L'i.< hriixt.

A K K ,skänitainlc.

»Elsa min älskling solen går upp.

l*jI-SA titlar ii/i/i.

I)ch ned -. ({öiiiiticr hii/rii(h'f

Åke.

Kära lilla iilskado luistru! Öfvcrltöljrr hcnnca nnaujtf mal kyxxar.

Elsa.

I>ii ! Det iiv ändå allra rolisrant a<(ha Iriikiu-t!

Ridå.